

ת"פ 31214/11/17 - מדינת ישראל נגד אמג'ד מוגרבי, ווליד ג'אבר

ת"פ 31214-11-17

בבית המשפט המחוזי

בירושלים

06 ספטמבר 2018

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

1. אמג'ד מוגרבי

הנאשמים

2. ווליד ג'אבר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עו"ד כרסיטיאן דיק

הנאשם 1 וב"כ עו"ד ורד בירגר [סנ"צ] בשמו של עו"ד דראושה

הנאשם 2 וב"כ עו"ד סנא חיר

מתורגמן בית המשפט, מר טחאן

גזר דין

1. כללי

גזר דין ביחס לשני הנאשמים, הניתן לאחר הודייתם בכתב אישום (מתוקן), ולאחר הרשעתם בחבלה חמורה
בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 335 + 333(א)(2) לחוק העונשין.

הנאשם 2 אף צירף דו"ח תנועה בעקבותיו הורשע בנהיגה ללא רישיון וללא תעודת ביטוח.

2. כתב האישום

לא נמצא טעם לחזור על כל האמור בכתב האישום, ועם זאת ראוי ליתן ביטוי לתמצית הדברים.

עמוד 1

ביום 3.11.17, בשעות הערב, התקשר המתלון לחברו, הנאשם 1, וזה האחרון הזמין להצטרף אליו, סמוך למגרש הכדורגל בשכונת שיח ג'ראח. המתלון וחברו הצטרפו לנאשמים, והארבעה, התיישבו ושתו וודקה במקום. לאחר זמן מה, עזב חברו של המתלון את המקום ובשלב מסוים, לאחר חצות, חשדו הנאשמים כי המתלון לקח את מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם 1. חשד זה מהווה את הרקע לעבירות שבוצעו בהמשך.

על רקע חשד זה ובמשך פרק זמן ממושך היכו הנאשמים את המתלון באגרופיהם בכל חלקי גופו, בעטו בראשו, גררו אותו, הרימוהו והטיחו את גופו בקרקע. אף לאחר שניסה המתלון להתרומם, בעטו בו, עד שבשלב מסוים איבד המתלון את הכרתו. גם לאחר זאת הוסיפו הנאשמים והמשיכו באלימות החמורה בה נקטו כלפי המתלון השוכב ללא ניע על הרצפה. יתר על זאת, כמפורט בסעיף 5 לפרק העובדות של כתב האישום, בשלב מסוים נעמד הנאשם 1 מעל המתלון והטיל עליו את מימיו. כמו כן, הפשיטו הנאשמים את המתלון מבגדיו התחתונים ונאשם 1 צילם את המתלון שרוע על הקרקע כשחולצתו מופשלת מעלה והוא ללא מכנסיו. לבסוף, עזבו הנאשמים את הזירה בהותירם את המתלון מחוסר הכרה, עירום וחבול בכל חלקי גופו. הנאשמים אף נטלו את מכשיר הטלפון הנייד של המתלון. כתוצאה מכך סבל המתלון מחבלות בראשו, מדימום תוך גולגולתי, נפיחות בשפתיו, פגיעה בשיניו ועוד. המתלון היה מאושפז במשך שישה ימים.

3. מתחמי ענישה

א. לטענת המאשימה, מתחם הענישה ההולם ביחס לעבירה בה הורשעו הנאשמים הוא בין שלוש שנות מאסר לבין שבע; ביחס לנאשם 1 עתרה המאשימה לשש שנות מאסר בפועל. ביחס לנאשם 2 עתרה המאשימה לחמש שנות מאסר בפועל (לרבות עונשים נלווים, ביחס לשני הנאשמים).

ב. ההגנה לא התייחסה בממוקד לשאלת המתחם אך נקבה בעונש ההולם, לתפיסתה - בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר.

ג. לטעמי, ראוי להבחין במעט במתחמים ביחס לכל אחד מבין שני הנאשמים. זאת, באשר מקום שעל הפרק אלימות, יש זיקה בין היקף האלימות לבין המתחם ההולם, ומנקודת מבט זו ניכר הבדל, גם אם מסוים, בין שני הנאשמים. הגם שהיו שניהם שותפים לאלימות העיקרית,

ניכר שנאשם 1 היה דומיננטי במעט מאשר עמיתו, אולי בשל כך שהטלפון הנייד שלו היה זה שנעלם. מעבר לכך, מלמד כתב האישום במפורש, שבכל הקשור להשפלת המתלון היה לנאשם 1 מקום מרכזי, באשר, כמפורט לעיל, היה זה הוא, שנעמד מעל המתלון והטיל עליו את מימיו. הוא היה זה גם מי שבחר לצלם את המתלון שוכב מחוסר הכרה ועירום.

ד. אשר לנאשם 1 ראוי, אפוא, למתחם, שיוגדר על רף גבוה יותר מאשר של עמיתו וקובע אני את המתחם בין 30 חודשי מאסר לבין 50 חודשי מאסר.

ה. אשר לנאשם 2, גם אם הורשע הוא באותן עבירות ראוי למתחם שיהיה מתון במעט, וקובע אני את המתחם שבין 20 חודשי מאסר לבין 40 חודשים.

4. לשאלת הערכים המוגנים, בדגש על נפגע העבירה

ביחס לעבירת האלימות, דומה, שהערך המוגן ברור על פניו ולא נמצא טעם להכביר מלים במישור זה. ברם, והגם שמצטמצמת הרשעת הנאשמים לעבירת אלימות, קשה שלא ליתן ביטוי לכך שגם כבודו של המתלון נרמס, ועל הפרק פגיעה בערך מוגן רב חשיבות נוסף שנדרש בית המשפט לייחס לו את המשקל הראוי, לצינו ולהדגישו: כבוד האדם, ערך מוגן בעל מעמד בכורה כשלעצמו וכדברי כבוד השופט מנחם אלון בבש"פ 2145/92 **מדינת ישראל נ' גואטה**, פ"ד מו(5) 704: **"כבוד האדם פירושו שלא לבייש ולבזות את צלם האלוקים שבאדם"** וראה גם ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' נאסר חסן** (10.11.09), שם נפסק כי:

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח". עוד ראה: ע"פ 6971/13 **אושר עמרן נ' מדינת ישראל** (23.9.14); ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** (5.8.13); ע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.4.11).

על פי התמונה שבפני, ביחס למתלונן דנן, הדברים כמו נכתבו לענייננו.

5. עבר הפלילי

לחובת כל אחד משני הנאשמים עבר פלילי, אם כי גם במישור זה ניכר ההבדל.

א. הנאשם 1, לא זו בלבד שהיה זה הוא, ככל הנראה, מי שהוביל את המעשה וחלק ניכר מכל הקשור בהשפלת המתלונן נזקף לחובתו, אלא שגם עברו הפלילי רב משל עמיתו. לחובת הנאשם 1 ארבע הרשעות קודמות במספר רב מאוד של אישומים (ככל הנראה בוצעו צירופי תיקים בהליכים קודמים), וזאת בעיקר בעבירות רכוש אך גם בעבירות מסוגים נוספים. נאשם זה אף ריצה מספר תקופות מאסר, ולמרות כל זאת, נראה שלא למד את לקחו, והנה אנחנו כאן.

ב. גם לחובת הנאשם 2 עבר פלילי, אם כי ללא ספק בהיקף מתון בהרבה. לחובתו הרשעה אחת בעבירת גניבה. עבירות אלימות קודמות לא נזקפו לחובתו.

6. הנאשם 1 - הדיון המסכם

א. אפתח בנקודה העיקרית, אם כי היחידה, שלזכותו של נאשם זה - הודייתו, תוך קבלת אחריות, שחסכה בזמנו של בית המשפט וראוי לייחס לה משקל הולם.

ב. ברם, לצערי, מעבר לכך, לשיקולי החומרה משקל מצטבר ממשי. על הפרק אלימות יתרה וממושכת שהתבטאה באגרופים, בבעיטות, בהרמת המתלונן והטחתו על הארץ, בהשפלתו ושאר כל שפורט לעיל, וטעוניה מעשים אלה ענישה ממשית ומרתעת. על בית המשפט לייחס משקל ניכר לשיקולי ההלימה, הרתעת הכלל ובפרט הרתעתו האישית של נאשם זה.

ג. בד בבד, נדרש להזכיר גם את עברו הפלילי של הנאשם, ובתוך כך יצוין שבוצעה העבירה דנן בראשית נובמבר 2017, פחות מארבעה חודשים לאחר הרשעתו הקודמת (שניתנה ביום 12.7.17 בבית משפט השלום בירושלים), ועובדה זו מדברת בעד עצמה. על פני הדברים, יש בכך כדי להוסיף ולבסס את המסקנה המתבקשת שבהרשעותיו הקודמות ואף בעונשים שנגזרו עליו בעקבותיהן לא היה כדי להעמידו על מקומו.

ד. אלמלא הודיית הנאשם, ראוי היה בנסיבות אלו לגזור את עונשו בחציו העליון של רף מתחם הענישה, ואולם בשים לב לקבלת האחריות נכון אני להעמיד את עונש המאסר באמצע המתחם. ייגזר עונשו בהתאם ובשים לב למתחם הראוי, כאמור לעיל, שלכך יצורפו כעונשים נלווים פיצויים הולמים למתלונן, קנס ומאסר על תנאי.

7. הנאשם 2 - הדין המסכם

א. כמוהו כעמיתו, הודה הוא במיוחס לו, וניתן לפתוח בהדגשת עובדה זו ובערך שמייחס בית המשפט לקבלת אחריות.

ב. עברו הפלילי קטן משמעותית משל עמיתו, וכאמור זו, לחובתו, עבירת אלימות ראשונה. מן הצד האחד, שונה התמונה מהותית בהשוואה לנאשם 1, אך מן הצד האחר, עדיין אין לומר שעל הפרק נאשם הנעדר עבר פלילי: לא כך הם פני הדברים.

ג. ביחס לנאשם זה אף הוכן לבקשת בא כוחו תסקיר, ואולם לא היה בו כדי ללמד על מהלך שיקומי או על שיקולים שונים שיש לקחתם בחשבון לטובתו.

ד. בנסיבות אלה, ראוי לגזור את עונשו מתחת לרף האמצע של המתחם שבעניינו. זאת, לצד ענישה נלווית, במתכונת שצוינה ביחס לנאשם 1.

ה. בנוסף, לחובתו גם עבירת התעבורה שצורפה. יש לקבל את בקשת המאשימה לפסילה ופסילה על תנאי. לפני משורת הדין, הקנס שייגזר בנוסף, יחפוץ לקנס שייגזר בעבירה

העיקרית.

8. וקודם שאסיים

אין במוקד פרשה זו אך אלימות, אלא שהיה במעשי הנאשמים גם כדי לשקף ברוטליות, אכזריות, ואלימות פרועה ומתמשכת כלפי מי שנתפס קודם לכן כחברם. ייתכן, שנעשו המעשים בעוד הנאשמים שתויים. אך גם בהינתן שכך, אין בדבר כדי להצדיק דבר, ואין בכך כדי להוביל להקלה בדינם. על הפרק עבירות חמורות הטעונות ענישה הולמת ממשית ומרתעת.

9. סוף דבר, נגזר בזה כדלקמן:-

- א. הנאשם 1 ירצה 40 חדשי מאסר, לחישוב מיום מעצרו - 5.11.2017.
- ב. הנאשם 2 ירצה 24 חדשי מאסר, לחישוב מיום מעצרו - 7.11.2017.
- ג. רשיון הנהיגה של הנאשם 2 ייפסל לשישה חדשים מיום שחרורו, ובנוסף, על תנאי, לעוד ארבעה חדשים, ככל שיעבור בשנתיים שלאחר שחרורו עבירה נוספת על סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.
- ד. ובנוסף מוטל בזה על כל אחד משני הנאשמים כדלקמן:-
1. קנס בסך 2,500 ₪ שישולם ב- 15 תשלומים מיום 1.10.18; באי תשלום - מאסר ל- 25 יום;
2. מאסר על תנאי שארכו 10 חדשים, שיופעל ככל שיעבור הנאשם בשנתיים שלאחר שחרורו עבירה נוספת לפי סימן ד' לפרק י' לחוק העונשין;

3. פיצוי למתלונן שאת פרטיו תודיע המאשימה למזכירות בית המשפט בסך של 5,000 ₪.

לתשלום ב- 15 תשלומים מיום 1.10.18.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.